

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети разширен състав)

14 април 2005 година*

„Държавни помощи – Иск за отмяна – Допустимост – Акт, който засяга индивидуално ищеца”

По дело T-88/01,

Sniace, SA, установено в Мадрид (Испания), за което се явяват г-жа J. Baró Fuentes, г-жа M. Gómez de Liaño y Botella и г-жа F. Rodríguez Carretero, адвокати,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н D. Triantafyllou и г-н J. Buendía Sierra, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник,

подпомагана от

Република Австрия, за която се явяват г-н H. Dossi и г-н M. Burgstaller, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG, установено в Heiligenkreuz im Lafnitztal (Австрия),

Land Burgenland (Австрия),

за които се явява г-н U. Soltész, адвокат

встъпили страни,

иск за отмяна на Решение 2001/102/ЕО на Комисията от 19 юли 1982 г. относно държавна помощ на Австрия, отпусната в полза на Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (ОВ 2001 г., L 38, стр. 33),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

(пети разширен състав)

* Език на производството: испански.

в състав: г-жа P. Lindh, председател, г-н R. García-Valdecasas, г-н J. D. Cooke, г-н P. Mengozzi и г-жа M. E. Martins Ribeiro, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 юни 2004 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти в основата на спора

1. Sniaсе, SA (наричано по-нататък „ищец“), е испанско дружество, чиито основни дейности са производство и продажба на изкуствени и синтетични влакна, целулоза, целулозни влакна (вискозни щапелни влакна), непрекъснати полиамидни конци, влакна от нетъкан филц, както и натриев сулфат, експлоатация на гори и съвместно производство на електрическа енергия.

2. Lenzing Lyocell GmbH & Co. KG (наричано по-нататък „LLG“) е австрийско дружество, филиал на австрийското дружество Lenzing AG, което произвежда по-специално влакна от вискоза и влакна от модал. Предмет на дейност на LLG е производството и продажбата на лиосел, нов вид синтетично влакно, произвеждано от чиста естествена целулоза. Това влакно се произвежда също така и от британското дружество Courtaulds plc, което го пуска на пазара под наименованието „Tencel“.

3. През 1995 г. LLG започва строеж на завод за производство на лиосел в индустриалния парк Heiligenkreuz-Szentgotthárd, който е разположен в трансгранична зона между Австрия и Унгария. Заводът е разположен в австрийската част на зоната, в провинция Burgenland.

4. През 1995 г. австрийският държавен орган Wirtschaftsbeteiligungs AG (наричан по-нататък „WiBAG“) съобщава официално на Комисията за намерението си да предостави държавна помощ на LLG в подкрепа на инвестиционния проект. С писмо от 30 август 1995 г. Република Австрия уведомява Комисията, че тези помощи ще бъдат предоставени в рамките на схемата за регионални помощи с референтен № 589/95, разрешена от Комисията с писмо от 3 август 1995 г. С писмо от 5 октомври 1995 г. Комисията уведомява Република Австрия, че не е необходимо индивидуално уведомление за помощите, предвидени под формата на субсидии, тъй като те спадат към разрешена схема за помощи, като същевременно я предупреждава да не предоставя помощи под формата на гаранции на LLG, без да я уведоми предварително за това.

5. На 21 април 1997 г., австрийските власти са изпратили на Комисията формуляри с искане за съфинансиране в рамките на Европейския фонд за регионално развитие (ЕФРР) на два големи инвестиционни проекта в индустриалния парк, които ще бъдат осъществени от Business Park Heiligenkreuz GmbH (наричан по-нататък „ВРН“) и Wirtschaftspark Heiligenkreuz Servicegesellschaft mbH (наричан по-нататък „WHS“).

6. Като има предвид данните, съдържащи се в тези формуляри, както и в сключения договор през 1995 г. между провинция Burgenland и LLG, Комисията е решила да преразгледа случая за предоставените помощи на LLG. След като се е срещнала с австрийските власти и е разменила писма с тях, тя е решила да впише този случай в регистъра на държавните помощи, за които не е постъпило уведомление. Впоследствие са осъществени други срещи и обмен на кореспонденция между Комисията и австрийските власти.

7. С писмо от 29 октомври 1998 г. Комисията уведомява австрийското правителство за решението си от 14 октомври 1998 г. да започне производството, предвидено в член 93, параграф 2 от Договора за ЕО (нов член 88, параграф 2 ЕО) с оглед на различните мерки, предприети от австрийските власти в полза на LLG (наричано по-нататък „решение за откриване на производството“). Въпросните мерки се състоят в поръчителство от държавата за субсидии и заеми в размер на 50,3 милиона EUR, изгодна цена от 4,4 EUR на квадратен метър за 120 ha промишлен терен и гаранции за фиксирани цени на основни колективни услуги за период от 30 години. Комисията е разпоредила на австрийското правителство, в съответствие с поставените от Съда принципи в Решение по съединени дела Германия и Pleuger Worthington/Комисия С-324/90 и С-342/90 от 13 април 1994 г., Recueil, стр. I-1173), да ѝ предостави някои сведения с цел да ѝ позволи да разгледа съвместимостта на тези мерки с общия пазар.

8. Комисията е разпоредила също така, в съответствие с поставените от Съда принципи в Решение по дело Италия/Комисия, наричано „Italgrani“ С-47/91 от 5 октомври 1994 г., Recueil, стр. I-4635, точки 21-24), да ѝ бъдат предоставени достатъчно данни, за да направи преценка дали някои от другите мерки, приети от австрийските власти в полза на LLG са влизали в състава на схеми на разрешени или съществуващи помощи. Другите държави-членки и заинтересовани страни са били уведомени за откриването на тази процедура по разследване и са били поканени да изтъкнат своите евентуални становища чрез публикуването на това писмо в Официален вестник на Европейските общности от 13 януари 1999 г. (ОВ С 9, стр. 6).

9. Австрийското правителство е отговорило на това писмо на Комисията с писма от 15 март и 16 и 28 април 1999 г. Великобритания и трети страни, между които ищеца (с писмо от 12 февруари 1999 г.) са изтъкнали също своите становища.

10. След като е разгледала информацията, която ѝ е била изпратена от австрийските власти, Комисията, с писмо от 14 юли 1999 г., е уведомила

австрийското правителство за решението си от 23 юни 1999 г. да разшири производството на основание член 88, параграф 2, ЕО, (наричано по-нататък „решение за разширяване на производството“) по отношение на четири други мерки, предприети в полза на LLG. Става въпрос за следните мерки: Помощ ad hoc, специално за случая, за инвестиране в размер от 0,4 милиона EUR за закупуване на земя, включване с мълчаливо участие в размер от 21,8 милиона EUR, което може да бъде прекратено само след 30 години, и което трябва да носи доход от 1 % годишно, помощ с неизвестен размер за създаване на собствена инфраструктура на предприятието и помощ за околната среда в размер от 5,4 милиона EUR, която може да бъде предоставена в рамките на прилагането на схема, която не отговаря на съществуващата схема за помощи. Комисията е поканила австрийското правителство да представи своите становища. Другите държави-членки и заинтересовани страни са били уведомени за разширяването на тази процедура по разследване и са били поканени да изтъкнат своите евентуални становища чрез публикуването на това писмо в Официален вестник на Европейските общности от 4 септември 1999 г. (ОВ С 253, стр. 4). Австрийското правителство е представило своите становища с писмо от 4 октомври 1999 г. Великобритания, както и трети заинтересовани страни, между които ищеца (с писмо от 4 октомври 1999 г.), също са представили своите становища. Австрийското правителство е предоставило допълнителна информация с писма от 25 февруари и 27 април 2000 г.

11. На 19 юли 1999 г. Комисията е приела Решение 2001/102/ЕО относно предоставяната от Австрия държавната помощ в полза на LLG (ОВ 2001, L 38, стр. 33, наричано по-нататък „оспорваното решение“).

12. Диспозитивът на това решение гласи следното:

“Член първи

Помощите, които Австрия е предоставила на (...) (LLG) — Heiligenkreuz чрез учредяването на поръчителство в размер на 35,80 милиона EUR (поръчителство от консорциум на търговски и публични банки в размер на 21,8 милиона EUR и три поръчителства от (...) (WHS) в размер на 1,4 милиона EUR, 10,35 милиона EUR и 2,25 милиона EUR), както и с цената от 4,4 EUR на квадратен метър за закупуването на промишлен терен от 120 ha, гаранции за твърди цени от провинция (...) Burgenland за предоставянето на колективни услуги и помощ с неизвестен размер под формата на създаване на собствена инфраструктура на предприятието, не представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1 (ЕО).

Член 2

Помощта, която Австрия е предоставила на LLG чрез учредяването на поръчителство за 14,5 милиона EUR от WiBAG е съобразена с одобрения от Комисията ред (с референтен) № 542/95 относно поръчителството.

Помощта за околната среда в размер на 5,37 милиона EUR е съобразена с одобрения от Комисията ред (с референтен) № 93/148 относно финансирането на опазването на околната среда.

Член 3

Индивидуалните помощи, предоставени от Австрия, в размер на 0,4 милиона EUR под формата на помощ за придобиването на терен и в размер на 21,8 милиона EUR под формата на скрито участие са съвместими с общия пазар.

Член 4

Адресат на настоящото решение е Република Австрия”.

По производството

13. С искова молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 17 април 2001 г., ищецът е предявил настоящия иск.

14. С подадени документи в секретариата, съответно на 6 юни, 16 и 26 юли 2001 г., LLG, Република Австрия и провинция Burgenland са поискали да встъпят по настоящия спор в подкрепа на исканията на Комисията.

15. С писмо от 16 октомври 2001 г., ищецът е изложил искане за предприемане на процесуално-организационни действия с цел Комисията да съобщи съдържанието на серия от документи, отбелязани в нейните възражения и в оспорваното решение, както и на някои сведения, свързани по-специално с пазара на разглежданите продукти. На 14 ноември 2001 г. в рамките на процедурата по разследване, Комисията е била поканена да предостави някои от тези документи. Тя е изпълнила това искане в определения срок.

16. С писмо от 10 декември 2001 г., ищецът е поискал някои от данните, съдържащи се в Приложения 14 и 15 на неговата молба да бъдат разглеждани като поверителни по отношение на LLG, Република Австрия и провинция Burgenland.

17. С Определение от 18 февруари 2002 г. на председателя на пети разширен състав на Първоинстанционния съд са допуснати исканията за встъпване и за поверителност.

18. На 21 май 2002 г. LLG и провинция Burgenland са внесли заявление за съвместно встъпване в процес.

19. На 23 май 2002 г. Република Австрия е внесла своето заявление за встъпване по делото.

20. Комисията и ищецът са представили своите становища по заявленията за встъпване в делото, съответно на 19 юли и 6 септември 2002 г.

21. По доклад на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд (пети разширен състав) решава да даде ход на устната фаза на производството.

22. На съдебното заседание на 17 юни 2004 г. са били изслушани страните по устните защиты и отговорите им на въпросите на Първоинстанционния съд.

Искания на страните

23. Ищецът иска от Първоинстанционния съд:

– да обяви иска за допустим и основателен;

– да отмени член 1 на оспорваното решение, доколкото Комисията решава в него, че учредяването на поръчителство в размер на 35,8 милиона EUR не представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1, ЕО;

– да отмени член 2 на оспорваното решение, доколкото Комисията решава в него, че предоставената от Република Австрия на LLG помощ чрез учредяването на поръчителство за 14,5 милиона EUR от WiBAG е съобразена с одобрения от Комисията ред (с референтен) № 542/95 относно поръчителството.

– да отмени член 3 от оспорваното решение;

– да отмени, при условията на евентуалност, член 1 на оспорваното решение, доколкото в него Комисията решава, че гаранциите за твърди цени от провинция Burgenland за предоставянето на колективни услуги и помощ с неизвестен размер под формата на създаване на собствена инфраструктура на предприятието, не представляват държавни помощи по смисъла на член 87, параграф 1, ЕО;

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

24. В своя отговор ищецът иска от Първоинстанционния съд да отмени член 2 на оспорваното решение, доколкото в него Комисията решава, че помощта за околната среда в размер на 5,37 милиона EUR е съобразена с одобрения от Комисията ред с референтен № 93/148 относно финансирането на опазването на околната среда.

25. Комисията иска от Първоинстанционния съд:

– да отхвърли неподкрепените и новите правни основания, посочени от ищеца като недопустими;

– във всички случаи да отхвърли иска като неоснователен като цяло;

– да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

26. Встъпващите по делото страни молят Първоинстанционния съд:

– да отхвърли жалбата като недопустима и във всички случаи като неоснователна;

– да осъди ищеца да заплати съдебните разноски.

По допустимостта на жалбата

Доводи на страните

27. Встъпващите страни се позовават на недопустимостта на жалбата с основанието, че ищецът не е индивидуално засегнат от оспорваното решение.

28. Република Австрия напомня, че в областта на контрола на държавните помощи, едно решение на Комисията за затваряне на открито производство на основание член 88, параграф 2 ЕО, засяга индивидуално предприятията, които са били в основата на жалбата, започнала тази процедура, и чиито становища са били изслушани, които от своя страна са определили протичането на производството, ако все пак положението им на пазара е по същество засегнато от мярката за предоставяне на помощ, предмет на това решение (Решение на Съда, COFAZ и др./Комисия 169/84 от 28 януари 1986 г., Recueil, стр. 391, точки 24 и 25).

29. Тя счита на първо място, че обстоятелството, че ищецът е трета заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, не би могло да му предостави необходимото качество, за започване на действие срещу оспорваното решение. Тя напомня, че според съдебната практика, физическо или юридическо лице би могло да бъде индивидуално заинтересовано в качеството на трето заинтересовано лице само в случай на решение на Комисията, което отказва да открие фаза по предварителното разглеждане на предвидената помощ в член 88, параграф 2 ЕО (Решение по дело BP Chemicals/Комисия T-11/95 от 15 септември 1998 г., Recueil, стр. II-3235, точки 88 и 89). Всъщност в този случай, тя би могла да получи зачитане на своите процедурни гаранции, само ако има възможност да оспори това решение пред Съда на Общността (Решение по упоменатото по-горе дело BP Chemicals/Комисия, точка 89). Обратно, когато, както в конкретния случай, Комисията е приела своето решение след края на фазата на предварително разглеждане, третите заинтересовани лица са се възползвали от своите процедурни гаранции, така че те ни биха могли вече да бъдат считани само поради това качество, като индивидуално засегнати от упоменатото решение.

30. Република Австрия добавя, че участието на ищеца в предвидената от член 88, параграф 2, ЕО процедура не е достатъчно, за да го индивидуализира по начин, сходен на адресат на оспорваното решение (Решение по дело Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen и Napag-Lloyd/Комисия T-86/96 от 11 февруари 1999 г., Recueil, стр. II-179, точка 50). Всъщност от съдебната практика става ясно,

че в областта на държавните помощи, участието в това производство представлява, в съответния случай, само един от елементите, които позволяват да се докаже, че едно физическо или юридическо лице е индивидуално засегнато от решение, чието отменяне то иска (Решение по упоменатото по-горе дело COFAZ и др./Комисия, точка 25, и Определение по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия T-189/97 от 18 февруари 1998 г., Recueil, стр. II-335, точка 44).

31. На второ място, Република Австрия поддържа, че ищецът няма основание да използва като довод факта, че неговите интереси са засегнати от предоставените мерки, предмет на оспорваното решение по смисъла на Решението по дело Intermills/Комисия 323/82 от 14 ноември 1984 г., Recueil, стр. 3809, точка 16). Извадката от това решение всъщност не се съотнася до въпроса за качеството, което е необходимо, за започване на действие.

32. На трето място, Република Австрия претендира, че ищецът не доказва, че положението му на пазара е засегнато по същество от мерките, предмет на оспорваното решение. Тя посочва, че тези мерки се отнасят единствено до изграждането на завод за производство на лиосел, продукт, който ищецът не произвежда. Тя добавя, че не съществува никаква особена конкурентна връзка между този продукт и продуктите на ищеца. Тя счита по-специално, че Комисията е установила правилно в оспорваното решение, че влакната от вискоза и лиоселът спадат към два различни пазара.

33. По последната точка Република Австрия изтъква, от една страна, че от гледна точка на купувачите, влакната от лиосел и влакната от вискоза не са заменяеми. В подкрепа на това твърдение, тя отбелязва, че лиоселът притежава специфични характеристики, които го различават от вискозата, като висока устойчивост при сухо състояние и във влажна среда, слабо свиване във вода, притежава висока способност на нюанси на оцветяване, мекота на пипане, сходство с коприната, както и способност да се смесва с други текстилни влакна. Нейните специфични „повърхностни характеристики” и предразположеност към овлажняване ще позволили създаването на продукти от нов тип, със свойства от нов тип, които не биха могли да се получат при използването на вискозни влакна, с ефекти например от типа на „stonewashed” (изтъркано и избеляло) и „beau de rêche”(кора на праскова). Освен това в някои области, в които лиоселът се използва като плат деним, използването на вискозните влакна е технически невъзможно. Много високата здравина на лиосел ще позволи изключително висока производителност в предачеството и тъкачеството. Като се има предвид, че производството на лиосел е по-скъпо, този продукт е предназначен за пазарни сегменти, в които продуктите са с по-високо качество и са по-скъпи. Република Австрия се позовава също така на някои констатации, направени от Комисията в Решението от 17 октомври 2001 г. по делото COMP/M.2187 – CVC/Lenzing.

34. От друга страна Република Австрия твърди, че процесите на производството на лиосел и на вискозните влакна се различават коренно. Производството на вискоза използва процес на химична трансформация, докато лиосел се получава с

използване на физически процес, по-точно като се използва воден разтвор на N-метил-морфолин оксид (NMMO). Тя изтъква, че процесът на производството на лиосел е наложил значителна научноизследователска работа, и че той е по-малко вреден за околната среда, отколкото процеса на производството на вискозни влакна, който изисква значително потребление на химически вещества. Тя посочва, че „новата технология, използвана при производството на влакна от лиосел се характеризира с (...) по-малък брой фази на производството, по-кратки срокове на протичането на процеса, по-малко потребление на химически вещества и затворени цикли на производството”.

35. Република Австрия добавя, че загубата на пазарни дялове и спадането на оборота, изтъквани от ищеца се дължат не толкова на предоставянето на LLG мерки, предмет на оспорваното решение, а на финансовите и икономически трудности, и на свръх задължеността, с които ищецът е трябвало да се бори в продължение на няколко години от началото на 90 години. По този въпрос тя препраща към Решение 1999/395/ЕО на Комисията от 28 октомври 1998 г. относно държавната помощ, предоставена от Кралство Испания на дружество Sniace, SA, намиращо се в Torrelavega (Cantabrique) (ОВ 1999, L 149, стр. 40).

36. LLG и провинция Burgenland изтъкват, че не съществува никаква връзка, свързана с конкуренцията между LLG и ищеца, тъй като последният не работи в сектора на лиосела. В тази връзка, те привеждат същите доводи като представените от Република Австрия и упоменати по-горе.

37. В своята дуплика, Комисията призовава Първоинстанционния съд да провери служебно въпроса за качеството на ищеца да започне действие по отношение на отказ на съда да даде ход на дело от обществен характер. Тя изразява сериозни съмнения по отношение на факта, че конкурентното положение на ищеца е засегнато съществено от мерките, предмет на оспорваното решение, които са предназначени изключително за производството на лиосел, който се отнася към различен пазар от този на вискозата. В тази връзка тя обръща особено внимание на факта, че цената на лиосела е чувствително по-висока от тази на вискозните влакна, и че тези два вида влакна не са предназначени за едни и същи приложения. Впрочем тя отбелязва, че ищецът, в становищата, които е представил по време на производството, предхождащо съдебното производство, се е задоволил да „повтори съмненията, изброени в решението (за откриване на производство)”.

38. Ищецът посочва, първо, че според установената съдебна практика, встъпилата в процеса страна няма необходимото качество да повдигне възражение по недопустимост на иска, неформулирано в исканията на ответника (Решение по дело Kaysersberg/Комисия Т-290/94 от 27 ноември 1997 г., Recueil, стр. II-2137, точка 76, и Решение по дело Riviera Auto Service и др./Комисия Т-185/96, Т-189/96 и Т-190/96 от 21 януари 1999 г., Recueil, стр. II-93, точка 25). Тя оставя на Първоинстанционния съд да прецени дали е необходимо да провери служебно отказа на съда да даде ход на дело, поради липсата на качество за започване на действие.

39. Ищецът поддържа накрая, че той е пряко и индивидуално засегнат от оспорваното решение.

40. По отношение на изискването за индивидуално засягане, той твърди първо, че е участвал активно в процедурата, предлагаща съдебното производство като е представил становища в писмена форма.

41. На второ място, той изтъква, че е бил поставен в неизгодно положение от предоставените мерки на LLG, предмет на оспорваното решение „съгласно практиката на Съда, по-специално в посоченото дело (...) Intermills/Комисия”.

42. На трето място ищецът претендира, че тези мерки му причиняват икономически щети „изразени в загуба на пазарни дялове, намаляване на оборота и на нематериални активи”. За да докаже реалността и обхвата на тези щети, той се позовава на бележка, която фигурира в Приложение 14 на исковата молба.

43. В тази бележка ищецът изтъква следните съображения:

– европейските и световни пазари на вискозата се характеризират с намаляване на капацитета на производство и потребление;

– това положение е „несъвместимо със създаването на нова заместваща промишленост, ползваща се с преференциално европейско финансиране”;

– „(...) лиоселът се използва без да се прави разграничение, с малко или много конкурентно предимство, на мястото на традиционното вискозно влакно или като негов заместител”;

– предлагането на лиосел от LLG съответства на 3,5 % от европейския пазар на вискоза;

– няма никакво съмнение, че предлагане, съответстващо на 3,5% от пазара предизвиква изменения на цените, условията, и т.н., още повече, че предвид разходите за капиталовложения/погасяване, то може да упражнява нелоялна конкуренция за сметка на другите влакна, намиращи се на по-ниска икономическа позиция, и следователно може да предизвика загуби, докато влакното от лиосел, което не се нуждае от погасяване на вложения, може да породи печалби”.

– ищецът е спрял да произвежда и следователно да продава, следните количества вискоза: (...) (1) тона през 1997 г., (...) тона през 1998 г., (...) тона през 1999 г., (...) тона през 2000 г., намаление от (...) тона годишно е предвидено от 2001 г.;

– това е равностойно на загуба от нетен доход в размер на: (...) испански пезети (ESP) през 1997 г., (...) ESP през 1998 г., (...) ESP през 1999 г., (...) ESP през 2000 г., (...) ESP според предвижданията за 2001 г. и (...) ESP според предвижданията за периода 2001-2007 г.;

– предлагането на лиосел от LLG е предизвикало също „изменение с не по-малко (...) % от действащата на пазара цена”, или следните загуби за ищеца: (...) испански пезети (ESP) през 1997 г., (...) ESP през 1998 г., (...) ESP през 1999 г., (...) ESP през 2000 г., (...) ESP според предвижданията за 2001 г. и (...) ESP според предвижданията за периода 2002-2007 г.;

– също така LLG пуска на пазара годишно „чрез специални канали за продажба, които продават след това на изключително ниски цени” около 1000 тона „субпродукти” (или „продукти от по-ниско качество”), което е принудило ищеца да намали своите цени за „продукти със същото качество“.

– това е предизвикало за ищеца загуба на доходи в размер на (...) ESP годишно.

44. В своя отговор ищецът посочва факта, че LLG произвежда и продава под името „Провискоза”, продукт, представляващ смес от вискоза и лиосел (наричан по-нататък „провискоза”) и твърди, че този продукт е в конкуренция с вискозата. От бележка, приложена към отговора, става ясно, че LLG е предлагал провискоза на различни клиенти на ищеца „на аналогична на предлаганата цена на традиционната вискоза”.

45. В своите становища в заявлението за встъпване в процес, ищецът поддържа, че той „безспорно“ е конкурентно на LLG предприятие. Всъщност вискозното влакно, което той произвежда е в пряка конкуренция на продуктите, произвеждани от LLG, а именно лиосел, лиосел с „по ниско качество” и провискоза. В подкрепа на това твърдение, той представя експертен доклад, изготвен от „независим консултант”, г-н F. Marsal Aménós, както и свидетелско показание на един „независим търговец”, дружеството Manfib Sas. Лиоселът фактически представлявал „подобро вискозно влакно”, което в „повечето приложения“ може да замества вискозата. Ищецът признава, че цената на влакната от лиосел е по-висока от тази на вискозните влакна и претендира, че провискозата е била създадена, за да се „заобиколи този проблем”. По този въпрос той твърди, че предвид по-високата цена на лиосела, LLG е пуснало на пазара провискоза и „лиосел от по-нисък стандарт (с по-ниско качество)” на „дени, близки до тази на вискозата”. Той добавя, че влакната от лиосел са завладяли значителна част, по точно между 5 и 10 %, от европейския пазар на прекъснати целулозни влакна, пазар, който преди това е бил снабдяван изключително от европейските производители на вискоза.

46. По време на съдебното заседание ищецът е съобщил, че LLG е пуснало на пазара „лиосел от по-нисък стандарт” за някои приложения (филтри за цигари, влажни почистващи кърпички, парцали и др.) Той е отбелязал също, че лиоселът е продукт с по-добро качество от вискозата, по-специално по отношение на здравината, че притежава определен брой технически характеристики, и че цената на „чистия лиосел” е по-висока от тази на вискозата. По отношение на последната точка, той прави уточнение, че когато е в смес с други продукти, лиоселът може да бъде предлаган на конкурентни цени в сравнение с тези на вискозата.

47. Накрая ищецът признава, че според съдебната практика, само обстоятелството, че един акт е в състояние да упражнява влияние върху отношенията на конкуренция, които съществуват на един особен пазар, не е достатъчно, за да може всеки икономическия субект, който се намира в някакво отношение на конкуренция с адресата на акта да бъде считан пряко и индивидуално засегнат от този акт (Решение по съединени дела Eridania и др./Комисия 10/68 и 18/68 от 10 декември 1969 г., Recueil, стр. 459, точка 7). Въпреки това той набляга на факта, от една страна, че на въпросния пазар съществува ограничен брой производители (само пет били производителите на този сегмент на пазара на вискозни шапелни влакна с обикновено качество („commodity viscose staple fibres”) и трима на пазарния сегмент на цялостно оцветени вискозни шапелни влакна („spundyed viscose staple fibres”), и от друга страна, че инвестиционният проект ще предизвика значително увеличение на производствения капацитет.

48. По отношение на изискването за пряко засягане, ищецът посочва, че оспорваното решение е оставило непокътнати всички ефекти от мерките, предмет на оспорваното решение, макар че е поискал от Комисията да вземе решение за премахване или изменение на тези мерки (Решение по упоменатото по-горе дело SOFAZ и др./Комисия, точка 30, и Решение по дело АГЕС и др./Комисия Т-447/93 до Т-449/93 от 6 юли 1995 г., Recueil, стр. II-1971, точка 41).

Съображения на Първоинстанционния съд

49. Необходимо е да се припомни, че на основание член 40, четвърта алинея на Устава на Съда на Европейската общност, исканията в молбата за встъпване в процес могат да имат за предмет само поддържане на исканията на една от страните. Освен това според член 116, параграф 3 на Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, встъпилата в производството страна приема спора в положението, в което той се намира по време на нейното встъпване.

50. В своите искания, Комисията се е ограничила само до искането, жалбата да бъде отхвърлена по същество и не е оспорила качеството, необходимо на ищеца за започване на действие.

51. Следователно в качеството на встъпили по делото страни Република Австрия, LLG и провинция Burgenland не притежават качеството да призоват за отказ на съда да даде ход на делото.

52. Въпреки това според установената съдебна практика по силата на член 113 на Процедурния правилник, Първоинстанционният съд има право по всяко време да провери служебно действие за отказ за даване ход по дело от обществен характер, включително и от позоваване от страните, встъпили в процес (Решение по дело Skibsvaerftsforeningen и др./Комисия Т-266/94 от 22 октомври 1996 г., Recueil, стр. II-1399, точка 40; Решение по дело EISA/Комисия Т-239/94 от 24 октомври 1997 г., Recueil, стр. II-1839, точка 26, и Решение по дело Svenska Journalistförbundet/Съвет Т-174/95 от 17 юни 1998 г., Recueil, стр. II-2289, точка 79; вж. по-специално Решение по съединени дела Neotype Techmasheport/Комисия и Съвет С-305/86 и

C-160/87 от 11 юли 1990 г., Recueil, стр. I-2945, точка 18; Решение по дело CIRFS и др./Комисия C-313/90 от 24 март 1993 г., Recueil, стр. I-1125, точка 23, и Решение по дело Matra/Комисия C-225/91 от 15 юни 1993 г., Recueil, стр. I-3203, точка 13).

53. В конкретния случай отказът на съда да даде ход на дело, на който се позовават страните, встъпващите в процеса, повдига въпроса от обществения ред по отношение на качеството, необходимо на ищеца за започване на действие (вж. в този смисъл Определение на Съда по дело Conseil national des professions de l'automobile и др./Комисия, C-341/00 P, Recueil от 5 юли 2001 г., стр. I-5263, точка 32, и Решение, посочено по-горе по дело EISA/Комисия, точка 27). Така че той може да бъде проверен служебно от Първоинстанционния съд.

54. В тази връзка е необходимо да се припомни, че съгласно член 230, четвърта алинея, ЕО, едно физическо или юридическо лице може да заведе дело срещу решение, адресирано до друго лице, ако това решение го засяга пряко и индивидуално. Оспорваното решение, след като е било адресирано до Република Австрия, е необходимо да се провери дали ищецът отговоря на тези двете изисквания.

55. По отношение на въпроса дали ищецът е индивидуално засегнат от оспорваното решение е необходимо да се припомни, че от установената практика на Съда става ясно, че субекти, различни от адресатите на едно решение, могат да поддържат, че са засегнати индивидуално от това решение, единствено ако то ги засяга поради определени качества, които са им присъщи или поради фактическо положение, което ги отделя от всички останали лица и така ги индивидуализира по начин, сходен с този на адресата (Решение по дело Plaumann/Комисия 25/62 от 15 юли 1963 г., Recueil, стр. 197, 223; Решение по дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия C-106/98 P от 23 май 2000 г., Recueil, стр. I-3659, точка 39, и Решение по дело ASPEC и др./Комисия T-435/93 от 27 април 1995 г., Recueil, стр. II-1281, точка 62).

56. Що се отнася по-специално до областта на държавните помощи, били са признати като индивидуално засегнати от решение на Комисията, което закрива отворено производство на основание член 88, параграф 2, ЕО, по отношение на индивидуална помощ, освен предприятието бенефициент, и предприятията, конкуренти на това предприятие, които са участвали активно в рамките на това производство, при положение че тяхната позиция на пазара е била съществено засегната от мярката за помощ, предмет на обжалваното решение (Решение по упоменатото по-горе дело COFAZ и др./Комисия, точка 25).

57. Така че едно предприятие не би могло да изтъква само качеството си на конкурент по отношение на предприятието бенефициент, а трябва да докаже освен това, в зависимост от степента на евентуално си участие в производството и сериозността на засягане на неговата позиция на пазара, че то е във фактическо положение, което го индивидуализира по начин, сходен с този на адресата на това решение (Решение по упоменатото по-горе дело Comité d'entreprise de la Société française de production и др./Комисия, точка 41).

58. В конкретния случай е необходимо да се провери до каква степен участието на ищеца в откритото производство на основание член 88, параграф 2, ЕО, и засягането на неговата позиция на пазара са от естество да го индивидуализират, съгласно член 230 ЕО.

59. На първо място трябва да се отбележи, че ищецът има незначително участие в рамките на процедурата, предхождаща съдебното производство. От една страна, той не е подал никакво оплакване пред Комисията. От друга страна се вижда, че протичането на това производство не е било обусловено значително от становищата, които той е представил в писмата от 12 февруари и 4 октомври 1999 г. (вж. по-специално Решение упоменатото по-горе по дело COFAZ и др./Комисия, точка 24). Така, в становището си от 12 февруари 1999 г. ищецът се задоволява по същество да възпроизведе някои констатации, направени от Комисията в своето решение за откриване на производството, като ги разглежда накратко, при това без да представи каквото и да било конкретно доказателство. Също така в становището си от 4 октомври 1999 г. ищецът се ограничава до твърдението, неподкрепено с никакво уточнение или някакво доказателство, че мерките, за които се отнася решението за разширяване на предмета на тази процедура (по разследване) представляват държавни помощи, и че трябва да бъдат обявени за несъвместими с общия пазар.

60. На второ място, по отношение на сериозността на засягането на позицията на ищеца на пазара, е необходимо да се напомни в самото начало, както става ясно от точка 28 на посоченото по-горе Решение по дело COFAZ и др./Комисия, че Съдът на Общността, във фазата на проверката на допустимостта, няма право да се произнася окончателно по конкурентните отношения между ищеца и предприятието бенефициент на помощите. В този контекст единствено ищецът може да посочи по съответния начин причините, поради които решението на Комисията би могло да наруши законните му интереси, засягайки съществено неговата позиция на разглеждания пазар.

61. Впрочем важно е да се отбележи в конкретния случай, че мерките, предмет на оспорваното решение, се отнасят единствено до завод за производство на лиосел, и че е безспорно това, че ищецът не произвежда този вид влакна, нито възнамерява да ги произвежда в бъдеще.

62. Въпреки това, ищецът посочва три довода с цел да докаже, че положението му на пазара може все пак да бъде съществено засегнато от оспорваното решение.

63. На първо място той поддържа в исковата си молба основно, че вискозата и лиоселът са в отношение на пряка конкуренция.

64. Без да е необходимо във фазата на проверката на допустимостта съдът да се произнесе окончателно по въпроса за точното определяне на пазара на разглежданите продукти, достатъчно е да се установи, че това твърдение се опровергава от различни данни, съдържащи се в преписката.

65. От една страна, лиоселът притежава известни физически характеристики, които го разграничават видимо от вискозното влакно. Ищецът отбелязва изрично в точка 23 на своята жалба, че „лиоселът е с естествен произход и е биоразградим”; че използваният разредител не е токсичен, че може да се рециклира, че отговоря на нормите за отсъствие на токсични вещества, че предлага по-голяма здравина, както при (случаи на) опаковане с придаване на търговски вид, така и при влажна среда и притежава нисък процент на свиваемост”. Също така по време на съдебното заседание ищецът е признал, че лиоселът има „предимства в техническо отношение”, че е с по-добро качество от вискозното влакно и притежава по-голяма здравина. Освен това той не е оспорил, че лиоселът се характеризира с предразположеност към овлажняване, което ще позволи създаването на тъкани с отличен тепан; и с усещането на коприна при допир. По отношение на последното качество на лиосела, той се е задоволил да отбележи, че „то” е минало от мода и не е ценено вече днес” (точка 26 от исковата молба).

66. Твърдението на ищеца, според което лиоселът може да замества вискозата „в повечето приложения”, не е обосновано убедително. И по-специално „експертният доклад”, на „независимия консултант”, който той прилага към своите становища в заявлението за встъпване в процес, с цел да поддържа това твърдение, съвсем не е убедителен. Всъщност той представлява документ от една страница, който съдържа няколко параграфа и доста повърхностен анализ на въпроса. Освен това този документ съдържа явно неточни данни, като например голямото сходство на процесите на производство и на качествата на лиосела и вискозните влакна (вж. точка 65 по-горе и точка 69 по-долу). Що се отнася до свидетелските показания на „независимия търговец”, чиито възражения са също приложени от ищеца към становищата в заявлението за встъпване по делото, той доказва единствено, че за някои специални приложения, някои клиенти на ищеца са вложили в своите продукти лиосел или провискоза на мястото на вискозата.

67. Освен това упоменатото твърдение се опровергава от изявлението, направено от LLG по време на симпозиум, на което се позовава ищецът в подкрепа на довода си (точка 30 от исковата молба и приложение 14 към исковата молба), според което лиоселът представлява „добавъчно влакно, чиито приложения са различни”.

68. От друга страна е безспорно, че цената на лиосела е значително по-висока от тази на вискозните влакна. Тази точка е била изрично приета от ищеца, както в неговите документи (точка 26 на исковата молба и точки 77 и 78 на становищата на ищеца към заявленията за встъпване по делото) така и по време на съдебното заседание. По този начин той е признал няколкостранно, че лиоселът не може да бъде предлаган на пазара на конкурентни цени по отношение на цените на вискозата, освен когато е в смес с други продукти.

69. Накрая, според собствените изявления на ищеца, процесът на производство на лиосела, от една страна, и на вискозните влакна, от друга страна, се различават в значителна степен. Всъщност в точка 23 на исковата си молба, той посочва, че „за лиосела (...) се използва разтворител за целулозна каша (от типа NMMO), доколкото процесът на производство на класическата вискоза включва етапи на

мерсеризация и ксантогениране”, и че „в сравнение с процеса на производството на класическа вискоза, (...) лиоселът се произвежда с използването на разтворител, вместо да се следват традиционните етапи на производството на вискозата”. Нещо повече, в точка 36 на своя отговор на възражение, той изтъква, че „от гледна точка на метода на производство, (той) е съгласен с Комисията, когато тя твърди, че лиоселът се произвежда по различни методи от традиционните методи за изработване на вискозата”.

70. Във всеки случай, дори да се приеме, че съществува пряка конкуренция между лиосела и вискозното влакно, следва да се установи, че данните, които предоставя ищецът в писмените си изявления, и по-специално в бележката, която фигурира в приложение 14 към исковата му молба, не доказват в достатъчна степен възможността да бъде съществено засегната неговата позиция на пазара от оспорваното решение. В действителност съдържащите се в тази бележка данни почиват на постулати, които изобщо не са доказани, като например факта, че от 1997 г. насам производството на лиосел от LLG е заместило изцяло производството на вискоза, и че то е предназначено изключително за европейския пазар. Освен това в тази бележка ищецът твърди, че поради „предлагането на LLG, съответстващо на 3,5 % от пазара“, от 1997 г. той спрял да произвежда, а следователно и да продава, определени количества вискоза, без да подкрепя становището си с никакви доказателствени елементи и без дори да дава някакво обяснение за начина, по който е изчислил тези количества. В същия смисъл следва да се отбележи, че той не представя никакви доказателствени елементи в подкрепа на твърдението си, според което упоменатото „предлагане“ е довело до „изменение с не по-малко от (...) % от действащите на пазара цени.“

71. На второ място ищецът се позовава на съществуването, освен на „чист лиосел“ и провискоза, също и на „лиосел със субстандартно качество”, който той квалифицира и като лиосел с „по-ниско качество“. В бележката, която фигурира в приложение 14 на исковата молба, той посочва във връзка с това, че LLG продава по „специални канали за продажба” и „на изключително ниски цени” по 1000 тона годишно от тези „субпродукти”, което го е принудило да намали своите цени с (...) ESP на кг за „продукти със същото качество.“

72. В това отношение трябва да се отбележи, че елементите от преписката не позволяват да се направи заключение за съществуването на различни качества лиосел. Трябва да се подчертае по-специално, че в писмените си изявления ищецът не дава никакво уточнение относно съдържанието на понятието „лиосел със субстандартно качество”. Освен това той не оспорва сериозно твърдението, изтъкнато многократно от LLG и провинция Burgenland в хода на съдебното заседание, според което не съществува нискокачествен лиосел. По отношение на свидетелското показание на „независимия търговец”, приложено към становищата на ищеца по встъпването, той не внася никаква яснота по тази точка, като се задоволява само да установи, че „субстандартни качества” влизат в състава на „модифицираните влакна” на LLG на същото основание както лиосела и провискозата.

73. Дори да се приеме, че LLG произвежда нискокачествен лиосел, и че го продава на изключително ниски цени, следва да се отбележи, че ищецът изобщо не доказва твърдението си, според което вследствие на това трябвало да намали цените си за „продукти със същото качество.“ Освен това той не обосновава по никакъв начин количествата и намалението на цените, на което се позовава.

74. На трето място, в отговора си и в становищата в заявлението за встъпване в делото като трето лице ищецът се основава в още по-голяма степен на конкуренцията, съществуваща между провискозата и вискозата. Той изтъква, че положението му на пазара е било засегнато от обстоятелството, че LLG продавало провискоза на конкурентни цени в сравнение с цените на вискозата, и че предвид по-високото качество на първата клиентите я предпочитали пред втората.

75. В това отношение е необходимо да се установи, че ищецът отново се ограничава до излагането на недостатъчно обосновани твърдения.

76. От една страна, бележката, която той прилага в своя отговор в подкрепа на тези твърдения съвсем не е убедителна, тъй като става въпрос за обикновен документ, изготвен от неговите вътрешни служби и който се ограничава до представяне на данни с много общ характер, получени по време на разговори с някои от неговите клиенти.

77. От друга страна, дори да се приеме, че провискозата и вискозата са предназначени за същите приложения и са продавани на сравними цени трябва да се отбележи, че ищецът не посочва никакви данни, дори бегли относно загубите или другите отрицателни последици, които е претърпял в резултат на предлагането на провискоза от LLG. Налагат се уточнения, още повече, че в това отношение, е установено, че провискозата е нов продукт, който е произведен и пуснат на пазара в годината след приемането на оспорваното решение.

78. От изложените по-горе разсъждения се вижда, че ищецът не е посочил по съответния начин причините, поради които оспорваното решение би могло да наруши законните му интереси, засягайки съществено неговата позиция на пазара.

79. С оглед на това обстоятелство и незначителното участие на ищеца в рамките на процедурата, предхождаща съдебното производство (вж. точка 59 по-горе) следва да се направи заключението, че той не е индивидуално засегнат от оспорваното решение.

80. Следователно искът трябва да се обяви за недопустим, без да е необходимо да се проверява дали ищецът е пряко засегнат от оспорваното решение.

81. По отношение на искането за процесуално-организационни действия, отправено от ищеца на 16 октомври 2001 г., доколкото то се отнася до документи и данни, които не са в обхвата на процесуално-организационното действие, разпоредено на 14 ноември 2001 г., не е необходимо да им се дава ход, тъй като елементите, съдържащи се в преписката и обясненията, дадени по време на съдебното

заседание, са били достатъчни за да позволят на Първоинстанционния съд да се произнесе по конкретния случай.

По съдебните разноски

82. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубил делото, ищецът следва да се осъди да заплати направените от Комисията съдебни разноски, в съответствие с нейните искания.

83. Република Австрия понася направените от нея съдебни разноски съгласно член 87, параграф 4, първа алинея на Процедурния правилник. Въз основа на член 87, параграф 4, трета алинея на Процедурния правилник LLG и провинция Burgenland също трябва да понесат направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният Съд (пети разширен състав) реши:

- 1) Жалбата се отхвърля като недопустима.**
- 2) Ищецът ще понесе направените от него съдебни разноски, както и разноските направени от Комисията.**
- 3) Встъпилите в производството страни ще понесат направените от тях съдебни разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 14 април 2005 година.

Подписи